

lium eleemosynas, per conversas, quæ non sint professæ, vel si professæ fuerint, sint tamen ætatis annorum quadraginta, & in domibus contiguis extra tamen monasterium degant, & non ingrediantur clausuram aliarum monialium, nisi in casibus ex earum constitutionibus permisis, & de earum domibus exire non possint pro huiusmodi eleemosynis colligendis, nisi de licentia ordinarii, vel earum superiorum. Et de cætero nullæ aliæ conversæ professæ recipi amplius, etiam de consensu suorum superiorum vel prælatorum possint. Quod si adversus hanc nostram prohibitionem receptæ fuerint, illarum receptio nulla, irrita, & inanis sit, prout ex nunc nullam, ac irritam facimus & annullamus. Quod si prædicto modo necessitatibus monialium & mulierum terrarum prædictarum succurri sufficienter non poterit, mandamus ipsi ordinariis & superioribus earum, ut ipsi provideant de aliis personis piis, & Deo devotis, quæ fidelium eleemosynas colligant, vel alias eo meliori & commodiori modo, quo fieri poterit, etiam ex opere manuum ipsarum monialium & mulierum prædictarum, arbitrio ordinariorum & superiorum earundem, prout eis congruentius expedire videbitur, provideatur & succurratur. Et ne propter monialium numerum excessivum clausuræ observatio violetur, inherentes etiam similiter dispositioni dictæ constitutionis Bonifacii, & Concilii Tridentini decreto, monialibus prædictis, & illarum superioribus & ordinariis districtè inhibendo præcipimus & mandamus, ne plures in earum monasteriis recipiant & admittant, sive recipi & admitti permittant, quam ex propriis redditibus ipsorum monasteriorum, vel consuetis eleemosynis commode sustentari possint. Mandantes propterea, in virtute sanctæ obedientiæ, sub obtestatione divini iudicii & interminatione maledictionis æternæ, universis venerabilibus fratribus, Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis, quatenus in civitatibus & diocæsibus propriis nostras publicari faciant, ac in monasteriis monialium sibi ordinario jure subiectis, in his vero quæ ad Roman. mediate vel immediate spectant Ecclesiam, sedis Apostolicæ auctoritate, una cum superioribus eorundem monasteriorum, clausuram, ut præmittitur, quamprimum poterint, servari procurent, contraditores atque rebelles, per censuram Ecclesiasticam, appellatione postposita, compescendo, invocato ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii secularis. Ac, ut hoc tam salutare decretum facilius observetur, omnes Principes seculares, & alios dominos, & magistratus temporales rogamus, requirimus, & obsecramus per viscera misericordiæ Domini nostri Jesu Christi, eisdem in remissionem peccatorum injungentes, quod in præmissis omnibus, eisdem Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis, & aliis monialium superioribus assistant, ac suum favorem & auxilium præstent, ac impediens pœnis etiam temporalibus afficiant.

CAP. III.

Incedii, infirmitatis, lepræ, vel Epidemiæ necessitate, monialibus egrediendi a clausura non denegatur postulata facultas.

Idem.

Decoris & honestati omnium sanctimonialium, quarum Jesus Christus Dominus noster sponsus est, ut in puritate & castitate superædificantes in ipso feliciter inhabitare valeant, consulentes, ea quæ illarum existimationi detrudere possent, decet nos consulto summovere. Sane periculo & scandalo plena res est, ac regulari observantiæ vehementer adversatur, sanctimoniales aliquando parentes, fratres, sorores, aut alios agnatos vel cognatos, necnon monasteria, & alia, filiationes nuncupata, etiam eis subiecta visitandi, aut infirmitatis causa, aliove prætextu a monasteriis exire, & per secularium personarum domos discurrere & vagari, quo veluti colore eximum quoque honestatis & pudicitie decus in discrimen committunt. Un-

de nos malo huic, pro nostro pastoralis officii debito, salubriter occurrere volentes, inherentes etiam decreto sacri Concilii Tridentini, de clausura monialium disponendis, ac aliis nostris literis super huiusmodi clausura editis adiacentibus, volumus, sancimus, & ordinamus, nulli Abbatis, Priorissarum, aliarumve monialium, etiam Carthusiensium, Cisterciensium, sancti Benedicti, & mendicantium, & quorumcunque aliorum ordinum, etiam militarium, ac itatum, graduum, coadiutorum, dignitatum, ac præminentiarum existentium, etiam a Regia vel illustri prosapia ortarum, de cætero etiam infirmitatis, seu aliorum monasteriorum etiam eis subiectorum, aut domorum, parentum, aliorumve consanguineorum visitandum, aliave occasione, & prætextu, nisi ex causa magni incendii, vel infirmitatis, lepræ, aut Epidemiæ, quæ tamen infirmitas præter alios ordinum superiores, quibus cura monasteriorum incumberet, etiam per Episcopum, seu alium loci ordinarium, etiam si prædicta monasteria ab Episcoporum & ordinariorum jurisdictione exempta esse reperiantur, cognita & expresse in scriptis approbata sit, a monasteriis præfatis exire, sed nec in prædictis casibus, extra illa, vix ad necessarium tempus stare licere. Aliter autem, quam ut præfertur, egredientes, seu licentiam exeundi quomodocunque concedentes, necnon comitantes, ac illarum receptatrices personas, sive laicas, aut seculares, vel Ecclesiasticas, consanguineas, vel non, excommunicationis majoris latæ sententiæ vinculo, statim eo ipso absque aliqua declaratione subjacere, a quo præterquam a Romano Pontifice, nisi in mortis articulo, absolvi nequeant, & insuper tam egressas, quam præfatas & alios superiores prædictos, eis licentiam huiusmodi concedentes, dignitatibus, officiis, & administrationibus, per eas & eos tunc obtentis, privamus, & illas & illos ad obtenta, & alia in posterum obtinenda inhabiles, necnon licentias & facultates, seu iudicia & privilegia exeundi a monasteriis, & extra illa standi, a nobis, seu alio Romano Pontifice prædecessore nostro, ac sedis Apostolicæ Nuntiis & Legatis, etiam de latere, ac majore penitentiario, aut ordinum prædictorum superioribus, aliisque personis, sub quibuscunque tenoribus & formis, ac cum quibusvis restitutionibus, præservativis, mentis attestativis, etiam novam gratiam & datam concedentibus, aliisque efficacioribus & efficacissimis ac insolitis clausulis, irritantibusque & aliis decretis in genere vel in specie, etiam motu proprio, & ex certa scientia, deque Apostolica potestatis plenitudine, etiam Imperatoris, Regum, Ducum, & aliorum Principum, necnon S. R. E. Cardinalium intuitu, & contemplatione, ac instantia, vel alias quomodolibet concessa (quæ profus abolemus) ac literas desuper confectas, & in posterum concedendas & faciendas, nullas & invalidas, nulliusque roboris, ac momenti fore, nec illas habentibus & habituris suffragari posse, & ita per quoscunque Judices & Commissarios, quavis auctoritate fungentes, sublata eis & eorum cuilibet aliter iudicandi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari & definiti debere, irritum quoque & inane, quicquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, decernimus. Rom. Cal. Febr. 1569.

CAP. IV.

Prælati & alii monasteriorum monialium curam habentes in casibus tantummodo urgentis necessitatis parvo comitatu ea ingrediantur.

Gregorius XIII. ex Concilio Tridentino.

Dubiis, quæ emergunt, declarationis remedium expedit adhibere. Cum igitur super eo, quod optima primum ratione Concilium sancit Tridentinum, deinde in constitutione fel. record. Pii Papæ V. prædecessoris nostri, Nonis Julii, Pontificatus sui anno tertio, atque itera-

sta.

statuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus ordinariis, & superioribus earum, ut curent, colligi fide item nostra, idibus Junii, Pontificatus nostri anno quarto editis fuit provisum, ne cui in posterum, nisi in casibus necessariis septa monasteriorum monialium ingrediendi concederetur licentia, a nonnullis dubitatum fuisse sciamus circa personas, quæ alterius ad id licentia non indigent, sed sui auctoritate officii nituntur, an liceat eis pro libito suæ voluntatis huiusmodi septa ingredi, vel potius servare debeant ipsi quoque regulam a Concilio præscriptam. Nos omnem hæsitacionis materiam tollere, & viam scandalis præcidere, ac sanctimonialium quieti consulere volentes, harum tenore auctoritate Apostolica declaramus Prælatos omnes, tam seculares, quam regulares, quibus cura & regimen monasteriorum monialium quovis modo incumbit, facultate sibi ex officio attributa ingre-

diendi monasteria prædicta, ita demum uti posse, si id faciant in casibus necessariis, & a paucis, iisque seniores, ac religiosius personis comitati. Quocirca universos, & singulos Episcopali, seu majori, ac etiam Cardinalatus dignitate præditos, necnon quorumvis ordinum Abbates, Priores, ministros, & alios quoscunque superiores regulares serio monemus, ut facultate huiusmodi, qui eam habent, præterquam in casibus, ut præfertur, necessariis, nequiquam utantur. Quod si contra fecerint, eadem auctoritate Apost. statuimus, atque decernimus, qui Pontificalis dignitatis fuerint, eos pro prima vice, qua contrafecerint, ingressu Ecclesiæ interdictos, pro secunda a munere Pontificali, & a divinis suspensos, ac deinceps ipso facto absque alia declaratione excommunicatos existere, regulares vero omni officio, & ministerio privatos excommunicationi similiter subjacere. Rom. 23. Dec. 1581.

FINIS LIBRI TERTII.

SEPTIMI
DECRETALIU M
LIBER QUARTUS.

TITULUS I.

DE MATRIMONIIS,
ET SPONSALIBUS.

CAP. I.

Qui spe obtinendæ dispensationis matrimonium contrahunt in gradibus prohibitis, in posterum Pontificia gratia per huiusmodi dispensationes non gaudeant, etiamsi ex copula sequuta sit proles.

Paulus IV.

AB ea ipsa die, qua divina bonitas nos (licet tanto oneri impares) regendæ universali ejus Ecclesiæ præficere dignata est, nunquam cessavimus cogitare, quo pacto singuli abusus nostra diligentia tollerentur, diversas superinde constitutiones juxta casuum exigentiam quotidie promulgando, & publicando. Hinc est, quod cum (sicut nobis nuper innouit) a nonnullis annis citra introductum sit, ut qui matrimon. in secundo consanguinitatis, vel affinit. gradu contrahere anhelant, scientes se dispensationem a sede Apostolica super huiusmodi matrimon. contrahendo obtinere non posse, sub fiducia illam super eodem matrim. postquam contractum fuerit, reportandi, matrim. ipsum de facto contrahant, & carnali copula consentiant, excommunic. sententiam, in Concil. Vien. contra matrimon. in gradibus prohibitis scienter contrahentes promulgatam damnaabiliter incurrendo. Et deinde sub prætextu, quod si divortium fieret inter eos, gravia exinde inter eos, & eorum consanguineos & affines scandala possent verisimiliter exoriri, & mulier

perpetuo diffamata remaneret, absolutionem necessariam, & dispensationem opportunam, quas sibi debitas concedi exposculent, sicque absolutionem, dispensationem (quas alias non obtinerent) eo prætextu ut plurimum reportent in scandalum plurimorum. Nos considerantes præmissa causam tribuere delinquendi, & incestum committendi, & ex delicto, loco pœnæ, commodum, & appetitus satisfacionem reportari, malitiis hominum occurrere volentes, per has nostras omnibus innotescere volumus, quod nos lapso tempore, infra quod notitia præsentium in partibus, ex quibus similes dispensationes peti continget, verisimiliter haberi poterit, absolutiones, & dispensationes huiusmodi ex prætextu prædicto, etiamsi proles ex matrimonio sic contracto subsecuta fuerit, nullatenus, sed solum ex causa urgentissima pro bono publico, & a jure considerata, per nos tantum, & non alium approbata, concedemus, & quod dispensationes ex alia causa nostris temporibus perpetuo exulabunt, quod nobis licere non patimur, nostris successoribus indicantes. Rom. Idib. Dec. 1555.

[Eandem constitutionem prius Clemens VII. intulit, quam habes infra eod. cap. 3.]

CAP. II.

Publicæ honestatis, quæ ex sponsalibus contrahitur, impedimenti nullus, aut parum frequens est usus, quoniam sponsalia de futuro quam rarissime fiunt, longeque major sit prohibitionis ratio in matrimonio per verba de præsentibus contracto, quam in sponsalibus de futuro.

A a a a a

Pius

Pius V.

AD Romanum spectat Pontificem, sua sollicitudine diligenter providere, ut sacrorum Conciliorum decreta ita suæ declarationis admiculo dilucidentur, quod nulla desuper dubitandi occasio cuiquam relinquatur.

Sane ad aures nostras pervenit, multos esse, qui dubitent, an decretum oecumenici Concilii Tridentini sess. 24. de reformat. matrim. cap. 3. quo cavetur impedimentum publicæ honestatis, ubi sponsalia a valida non fuerint, prorsus tolli; ubi vero valida fuerint, non excedere primum gradum, cum in ulterioribus gradibus non possit huiusmodi prohibitio servari, de sponsalibus per verba (ut ajunt de futuro tantum conceptis intelligatur, vel etiam matrimonium per verba de presenti contracta, non tamen consummata, quæ interdum sponsalia appellantur, comprehendat, ita ut etiam eo casu impedimentum inde proveniens sublatum fuerit.

Nos itaque, ut omnis difficultas, dubitatioque tollatur, attendentes, quod sponsaliorum appellatione, qua dictum Concilium utitur, non nisi improprie matrimonium verbis de presenti conceptis contractum continetur, quodque agitur de correctione juris veteris, quo casu secundum proprietatem verborum duntaxat procedendum est, præsertim cum longe majorem rationem prohibitionis in matrimonio per verba de presenti contracto, quam in sponsalibus de futuro, vigere a nemine dubitetur: idcirco motu proprio, auctoritate Apostolica, tenore præsentium declaramus & diffinimus, decretum Concilii huiusmodi omnino intelligendum esse, & procedere in sponsalibus de futuro duntaxat, non autem in matrimonio sic (ut præfertur) contracto, sed in eo durate adhuc impedimentum, in omnibus illis casibus, & gradibus, quibus de jure veteri ante prædictum decretum Concilii introductum erat.

C A P. III.

Qui intra gradus prohibitos scienter matrimonium contrahere præsumpsit, spe dispensationis consequenda carere debet.

Clemens VII.

Quia plerunque in futurorum eventibus imbecillitas humani iudicii adeo fallitur, ut quod utile non solum conjectura, sed etiam attentata & provida consideratio pollicebatur, id prorsus inutile, ac animarum salutis maxime damnosum reperitur, propterea nonnunquam expedit, ut gratiæ, quæ olim consulto, & rationabili de causa concedi videbantur, multo consultius in posterum denegentur, id quod necessitas præsentis provisionis evidenter ostendit. Sane postquam fel. record. Clemens b. Papa V. prædecessor noster, in Concilio Viennensi eos, qui divino timore postposito, in gradibus consanguinitatis & affinitatis contra canonicas sanctiones matrimonia scienter in suarum periculum animarum contrahere præsumpsissent, excommunicationis sententiæ ipso facto decreverat subjacere, præcipiendo Ecclesiarum prælatis, ut tales, tamdiu excommunicatos publice nunciarent, seu nunciari facerent, donec separarentur ab invicem, & beneficium absolutionis obtinerent. Sedes Apostolica & Romani Pontifices prædecessores nostri, considerantes gravia oriri posse scandala, si matrimonia huiusmodi scienter contracta & carnali copula consummata per divortium dirimerentur:

a Philib. Franc. c. ex sponsalib. de sponsal. in 6. b Clem. V. in Conc. Vienn. ut habetur in Clem. tit. 1. c. 1. de consang. & affinit. decretum tulit, quo scienter contrahens matrimonium in gradu consanguinitatis, vel affinitatis prohibito, vel cum mortaliter, excommunicatur ipso jure, & publicari debet & vitari, de hoc vide Concil. Trid. sess. 24. de reformat. cap. 5. & Beat. Antonin. tract. de excommunic. cap. 34. Covarr. lib. 4. part. 2. c. 3. §. 2. num. 8.

ad obviandum huiusmodi scandalis & ne mulieres per tuo diffamata remaneret, inducebantur ad dispensandum cum illis, qui in gradibus huiusmodi prohibitis, matrimonia ipsa scienter contraxissent. Propter quod multi volentes in gradibus prohibitis matrimonia contrahere, ac sperantes veniam & absolutionem ac dispensationem a sede prædicta facilius obtinere posse, illa passim contrahere, & carnali copula sub ea spe consummare præsumperunt. Quæ abusus & corruptela, cum tamdiu, propter inveteratam hominum malitiam, & nimiam dictæ sedis in absolvendo ac dispensando facilitatem, adeo creverit, ut cupientes in gradibus prohibitis huiusmodi contrahere nullo pacto id facere vereantur, & unde scandalis remedia petebantur, inde scandalorum materia & occasio nata videatur. Nos, quorum interest agrum Domini ita colere, ut virtutes in eo crescant, abusiones vero quæcumque tollantur, ac malis moribus via & aditus omnis præcludatur, huiusmodi fraudibus & dolis, per quos multi dispensationes in præjudicium animarum a nobis extorquere, ac clementia & misericordia Apostolica sub spe veniæ, ut experientia rerum magistra docet, peccandi viam pandit, abuti non cessent, obviare volentes, habita super his cum fratribus nostris matura deliberatione, de ipsorum fratrum consilio, omnibus denuntiandum seu intimandum duximus, quod in posterum cum illis, qui in gradibus prohibitis matrimonia scienter contraxerint, etiam si illa consummaverint, non intendimus dispensare, sed illa (scandalis, quæ oriri posse formidaretur, minime attentis) omnino separari mandabimus, absolutionem duntaxat petentibus misericorditer concessuri, cum gratia dignus non sit, qui canonum conditorem contemnit, illique cum animæ suæ detrimento injuriam facit. Romæ 16. Calend. Septembr. 1524.

TITULUS II.
DE CONSANGUINITATE, ET
AFFINITATE.

C A P. I.

Gradus consanguinitatis, qualitates remotiores & propinquiores, sunt exponende in dispensationibus.

Pius IV.

Sanctissimus in Christo pater & Dominus Pius (divina providentia) Papa IV. ad cuius notitiam pervenit, quod multi viri, mulieresque invicem diversis consanguinitatis seu affinitatis gradibus, ex communi seu eodem stipite surgentibus conjuncti, matrimonii vinculo copulari cupientes, dispensationem super remotiori gradu a sanctitate sua, & Rom. Pontifice pro tempore existente, vel sed. Apostol. solent impetrare, absque eo, quod dispensanti aliquam gradus propinquioris, qui forsitan expressus Pontificem, aut sedem a dispensando vel averteret, vel certe retardaret, cognitionem suggerant, literas postmodum super gradu propinquiori declaratorias, juxta constitutiones fel. rec. Greg. XI. & Clem. VI. Rom. Pont. sanctitatis suæ prædecessorum desuper respective editas, inscio dispensante expediri procurantes. Circumspectius deinceps in huiusmodi dispensationibus concedendis procedere, ac propterea cuncta prorsus obstacula, & quicquid dispensationi concedendæ verisimiliter obesse posset, ne videlicet aliquid ab ipso dispensante rerum ignaro, contra mentem suam, in animarum contrahentium periculum emergat, clarius judicari, seque de singulis obstaculis plene certiorari volens. Quod in quibuscumque dispensationibus, quas pro matrimonio, scienter vel ignoranter contracto vel contrahendo, in quibusvis prohibitis consanguinitatis & affinitatis, seu mixtis gradibus, ab eadem sanctitate sua, vel quovis Romano Pontifice successore suo pro tempore existente, seu dicta

C A P. III.

Declaratio circa impedimenta cognationis spiritualis.

Idem.

dicta sede impetrari, vel alias etiam motu proprio concedi contigerit, commissionibusque desuper ordinariis locorum faciendis, ac literis quibusvis inde consiciendis, non solum de remotiori, sed etiam de proximiori, aut de proximioribus gradibus, quicumque illi fuerint, eorumque distantia specialis, & expressa mentio fieri debeat. Alioquin dispensationes, declarationes, ac inde consiciendæ literæ huiusmodi, processusque habendi per easdem nullus sint roboris, vel momenti, & pro infectis habeantur, Constitutionibus prædecessorum huiusmodi, cæterisque contrariis nequaquam obstantibus hac sua perpetuo valitura sanctione auctoritate Apostolica statuit, & ordinavit. Sicque per quoscunque Judices, & commissarios, etiam S. R. E. Cardinales sublata eis quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate judicari, & diffiniri debere. Ac quicquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter, & ignoranter attentari contigerit, irritum, & inane decrevit.

C A P. II.

Declarationes Concilii Trid. circa impedimenta cognationis spiritualis, & affinitatis ex fornicatione quoad matrimonia post confirmationem Concilii contracta, & de cætero contrahenda.

Pius V.

Sanctissimus in Christo pater, ac Dominus Pius divina providentia Papa V. ad cuius notitiam pervenit, quod cum in decretis sacri Concilii Tridentini certæ tantum personæ enumerentur, inter quas duntaxat cognatio spiritualis deinceps contrahatur, ab aliquibus revocatur in dubium, an qui ultra personas in dictis decretis enumeratas b. quoquo modo cognatione spirituali ante confirmationem dicti Concilii conjuncti erant, absque dispensatione Apostolica matrimonium post dictam confirmationem contrahere poterint, ac hodie de cætero contrahere possint, cum ante prædictam confirmationem id facere de jure minime liceret.

Et insuper cum in eisdem decretis statuatur affinitatem, quæ ex fornicatione contrahitur, in illis solummodo attendi debere, qui primo, vel secundo affinitatis gradu conjunguntur, ab aliquibus pariter dubitetur, an matrimonia inter personas, quæ ante confirmationem dicti Concilii tertio, vel ulteriori huiusmodi affinitatis gradu conjunctæ erant, post confirmationem ejusdem Concilii absque dispensatione Apostolica contracta, & quæ deinceps contrahi contigerit, dirimi debeant.

Sanctitas sua ad tollendum omne dubium eos, qui ante confirmationem prædicti Concilii cognationem spirituales contraxerunt, dummodo non sint ex personis in dictis decretis enumeratis, & inter quas tantum Concil. voluit deinceps contrahi hanc cognationem spirituales, matrimonii vinculo inter se absque dispensatione aliqua libere, & licite copulari posse, ac matrimonia etiam post confirmationem huiusmodi, absque dispensatione sedis Apostolicæ inter eas jam contracta valere, plenamque roboris firmitatem obtinere. Et similiter matrimonia post confirmationem Concilii absque dispensatione Apost. sequuta, & quæ de cætero sequuntur inter personas, quæ ante dictam confirmationem affinitatem (infra tamen secundum gradum ex fornicatione provenientem) contraxerant, propter huiusmodi affinitatem dirimi non debere, sed valida, & efficacia existere declaravit.

a Conc. Trid. sess. 24. de reformat. matrim. b De agnatione spirituali vide Hostiens. lib. 4. sum.

ANIMADVERSI O AD LECTOREM.

Juris Pontificii librorum is, qui tractat de matrimonio, & pertinentibus ad conjugia, brevior semper & compendiosior est, quamobrem ut hic septimus decretalium responderet, quarti libri coronidem hic adscripsimus. Qui vero consanguinitatis, & affinitatis voluerit latius investigare singulares regulas, adeat finem Epistol. decret. hujus editionis, ubi declaratur arbor consanguinitatis.

FINIS LIBRI QUARTI.

C A P. III.

Declaratio circa impedimenta cognationis spiritualis.

Idem.

Cum illius vicem, licet minime suffragantibus meritis, geramus in terris, de cuius vultu prodit iudicium, & vident oculi æquitatem, officii nostri debitam prosequimur actionem, si obscuros sacrorum canonum sensus ita aperire studemus, ut piis Christianis mentibus nulla dubitandi occasio relinquatur.

Sane licet ex eo, quod in Concilio Trid. decretum fuerit cognationem spirituales inter eos tantum contrahi, qui suscipiunt baptizatum a de baptismo, ac baptizatum ipsum, & illius patrem, & matrem, necnon baptizantem, & baptizatum baptizati patrem, & matrem, in reliquis personis, quæ per antiquos canones occasione cognationis huiusmodi contrahere prohibebantur, omne impedimentum sublatum esse videatur, adhuc tamen ab aliquibus dubitari accepimus, an saltem impedimentum cognationis spiritualis huiusmodi inter maritum, vel uxorem suscipientis, & baptizatum, necnon inter maritum, vel uxorem suscipientis, & patrem, ac matrem baptizati vigeat, propterea quod prohibitum de uno conjugum de altero etiam prohibitum esse videatur.

Nos piarum mentium quieti, & matrimoniorum favori (quantum ex alto nobis permittitur) consulere volentes, a prædictis verbis Concilii minime discedendum in præmissis esse censuimus. Et propterea nullum amplius impedimentum ratione cognationis huiusmodi subesse decernimus, & declaramus, quo minus inter dictos maritum, vel uxorem suscipientis, & baptizatum, baptizati patrem, & matrem, & quoscunque alias personas, tam ex parte suscipientis, quam baptizantis, & baptizati in dicto Concilio nominatim non expressas matrimonium libere, & licite contrahi possit, & ita ab omnibus judicari debere mandamus, atque statuimus.

C A P. IV.

Tertia declaratio circa impedimenta cognationis, aut affinitatis ex fornicatione.

Idem.

AD Romanum Pontificem spectat canonicas sanctiones, quæ expressiorem sensum postulare videntur, re diligenter perspecta declarare, & alias providere, ut omnis dubietas de piis Christianis mentibus evellatur. Sane postquam ex eo, quod Tridentina Synodus impedimentum affinitatis ex fornicatione proveniens, per quod non solum matrimonium contrahi prohibetur, sed etiam postea factum dirimitur, ad eos tantum restrinxit, qui primo, & secundo gradu conjunguntur, in ulterioribus vero gradibus statuit, matrimonium postea factum non dirimi a pluribus Christianis, ut accepimus, est dubitatum, an licet in ulterioribus gradibus huiusmodi matrimonium contractum non dirimatur, adhuc tamen juxta antiquos canones contrahi prohibeatur.

Et propterea nos omnem ambiguitatem tollere, & animarum tranquillitati, ac matrimonii libertati, quantum cum Deo possumus, consulere volentes declaramus, & Apostol. auctoritate decernimus nullum hodie impedimentum remanere, quo minus in ulterioribus gradibus huiusmodi libere, & licite matrimonium contrahi possit.

a Vid. c. non plures. de cons. dist. 4. & c. quamvis. de cognat. spirit. in 6. c. super quibus. c. pythacium. & c. fin. 30. q. 3. c. 1. super eo, & fere per totum de cognat. spirit. cap. 1.